

heder ved den af Folketinget i saa Henseende vedtagne Regel, dels fordi i alt Fald Udførelsen var saaledes, at man maatte sige, at den gik Forlæggerne for nær. Navnlig er der i alt Fald det opportunistiske Hensyn, at det ikke kan siges, at der har vist sig nogen Trang til en saadan Bestemmelse, og endelig det Hensyn, at den ikke findes i den norske Lov, og at en saadan Bestemmelses Optagelse i den danske Lov vilde paa et Omraade, hvor man mindst kan ønske det, føre til en Uensartethed mellem den norske og den eventuelle danske Lov. Det vilde nemlig komme til at berøre Forlagsvirksomheden og stille de danske Forlæggere i noget ugunstigere Forhold, end de norske Forlæggere ere stilledes ifølge den norske Lov. Disse Hensyn have altsaa fort Udvalget til her ikke at foreslaa nogen Afvigelse fra Regeringens Forslag i Retning af det af Folketinget vedtagne, men paa den anden Side erkender Udvalget, at det ikke er et saa væsentligt Punkt, at der derom burde være en vedblivende Uenighed mellem Tingene, og hvis altsaa Folketinget vedblivende skulde lægge Vægt paa en saadan Bestemmelses Optagelse, stiller Udvalget sig saaledes til Sagen, at vi mene, at der i saa Fald vilde være Grund til at tage det under fornyet Overvejelse og søge at finde en Form — thi denne maatte formentlig være en anden end den, som Folketinget har vedtaget — hvorunder det Hensyn, som man har villet indbefomme ved Bestemmelsen, kunde ske Fyldest og dog saa vidt muligt de Ulemper, som jeg nys berørte, undgaaes. Men paa Sagens nuværende Standpunkt have vi ment, at der ikke var Anledning dertil, idet der ikke har været nogen Grund for os til at antage, at Folketinget skulde lægge nogen særlig Vægt paa denne Bestemmelse.

Anderledes forholder Sagen sig derimod med det andet Punkt, hvor der ligeledes er en Forskel mellem, hvad Udvalgets Flertal indstiller og Tinget altsaa muligvis vil vedtage, og hvad Folketinget har vedtaget. Det er jo det Punkt, som berører Kernen i hele Lovforslaget, det, som har givet den nærmeste Anledning til dets Fremkomst, nemlig Spørgsmaalet, om der overhovedet ved denne Lov skal hjemles Forfatterne en Beskyttelse mod Oversættelser, saaledes som det er bestemt i Lovforslagets § 4.

Det er ofte blevet sagt og siges ogsaa i de Bemærkninger, hvormed Regeringen ledsagede Lovforslaget, at det er Sagens Kerne. Kan der ikke blive Enighed om dette Punkt og paa den Maade, som Lovforslaget bestemmer, og saaledes, at Landstingets tidligere udtrykte Ønske og Opfattelse i denne Henseende følges, saa vil dermed en væsentlig Grund og overhovedet den væsentligste Grund til Lovforslagets Fremkomst og Tilblivelse som Lov være taget bort. Og her gælder det jo tillige, at der ingen Mellemvej er tænkelig. Jeg anser det ikke for nødvendigt at komme meget udførligt ind paa alle de Grunde, som hjemle den i Lovforslaget foreslaaede og af Udvalgets Flertal tiltraadte Regel i denne Henseende. Det er jo en Debat, som ikke alene er fort inden for vort lille Lands Grænser, men over den hele Verden, og med Hensyn til hvilken det er min bestemte Opfattelse, at Sagen er teoretisk afgjort og afgjort paa den Maade, som det her foreliggende Lovforslag har foreslaaet at ordne Sagen paa. Udvalgets Flertal har derfor indskrænket sig til at fremhæve nogle af de væsentligste og mest fremtrædende Grunde, som tale for en saadan Bestemmelse. Af disse Grunde hvile jo de to paa Kendsgerninger, som ikke kunne bestrides. Den ene er Hensynet til den Kendsgerning, at en saadan Ret lige over for Oversættelser som den, Lovforslaget tillægger Forfatterne, nu har vundet almindelig Anerkendelse rundt om i den Verden, som staar paa samme Civilisations- og Kulturtrin som vi. Det er et saa bestemt og bevisligt vundet Resultat af de mange og lange Forhandlinger, som have fundet Sted herom, at jeg mener, det kan opstilles som en Kendsgerning, og det en Kendsgerning, som i høj Grad maa opfordre ethvert Lands Lovgivningsmagt til at følge denne Opfattelse. Man vilde i modsat Fald stille sig paa et Særstandpunkt, som ikke kan andet end forandre, ja maaste forarge; og lige saa sikkert er det, at et saadant Standpunkt ikke i Længden kan fastholdes lige over for den Magt, som Opinionen paa et saadant Omraade har og nødvendigvis maa have. Det vil før eller senere blive Tilfældet, at det enkelte Land og allermeest det lille Land maa følge den almindelige Opfattelse. Og naar Forholdet er dette, har Udvalgets